

Arrest

nr. 309 773 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 10 januari 2023, bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon waren daarbij aanwezig. Het CGVS hoorde verzoeker een tweede keer op 27 februari 2023, opnieuw bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Zijn vertrouwenspersoon was aanwezig.

1.3. Op 14 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Kuandaba, in subzoba Serajaka, in de buurt van Asmara. U groeide daar op. Als landbouwer gingen jullie ook voor een aantal maanden per

jaar naar Semienawi Bahri om daar aan landbouw te doen. Toen u dertien of veertien jaar oud was, werd u daar door EPLF strijders meegenomen in een round-up en meegenomen voor militaire training. Na drie weken training werd u toegewezen aan de infanterie, en ging u naar het front. Dat was omstreeks eind 1986. U zat eerst in brigade 98 en later in divisie 96. U was gestationeerd in Semienawi Bahri en Rora Mensra. Initieel streed u niet mee als minderjarige, maar later vocht u mee aan het front. In 1990 geraakte u gewond. U kon daarna niet meer deelnemen aan de gevechten omdat uw hand deels verlamd was. U werkte sindsdien in de keuken.

Na de onafhankelijkheid, spendeerde u nog twee jaren in uw divisie. Jullie gingen naar plaatsen zoals Tokombia, Awgaro, en Golij, voor de strijd tegen de jihadisten en voor landbouwactiviteiten. In 1992 werd u gepromoveerd tot Mesre leider. U onderging een operatie in het militair ziekenhuis van Barentu, en de dokter besloot dat u niet meer geschikt was voor de militaire dienst. Sindsdien vervulde u uw burgerdienst in het militaire ziekenhuis in Barentu. U was ondertussen getrouwd, en uw gezin woonde in Barentu.

U hebt niet meer deelgenomen aan de gewapende strijd. U was verantwoordelijk voor de logistiek van het ziekenhuis, en u stond onder de leiding van de medical director.

In het ziekenhuis was u samen met een collega verantwoordelijk voor soldaten en logistiek personeel, u moest hen aansturen om vrachtwagens te lossen, hen controleren voor de bewaking van het ziekenhuis, etc... Onder u stonden drie mesre's, die samen één ganta vormden, waar u de leiding over had.

Financieel hadden u en uw gezin het niet gemakkelijk. Daarom gebruikte u uw verlofdagen om op landbouvvelden te gaan werken tegen betaling. Soms vertrok u ook met het excuus dat uw vrouw of kinderen ziek waren, om dan elders te gaan werken.

In de periode dat u daar was, gebeurde het ook dat soldaten deserteerden en het land ontvluchten. U kreeg hiervoor de schuld van uw baas, die zei dat u hen niet genoeg controleerde. Om die reden werd u eind 2007, begin 2008, voor twee maanden opgesloten in de gevangenis Prima Country. Nadat u vrijgelaten was, keerde u terug naar uw job.

In uw carrière deed u meerdere vragen om gedemobiliseerd te worden, maar deze werden steeds geweigerd.

In oktober 2019 werd uw zoon S. in België erkend als vluchteling. Hij vertelde u dat jullie via gezinshereniging naar hem zouden kunnen komen. U vroeg uw jaarlijks verlof aan, en spendeerde twee weken om jullie vertrek voor te bereiden. Op 8 februari 2020 vertrok u samen met echtgenote en uw kinderen uit Barentu, u had een pass permit kunnen regelen tot aan Shilalo. Vandaaruit gingen jullie naar de Tigray regio. Jullie registreerden zich in Endabaguna en verbleven een maand in Mai Aini vluchtelingenkamp alvorens verder te reizen naar Addis Abeba. U kreeg een visum op basis van gezinshereniging, en op 25 oktober 2021 kwam u aan in België. Op 29 oktober 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de aanmelding van uw vertrouwenspersoon blijkt immers dat u zich wenste te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en vonden de beide persoonlijke onderhoudsplaats in bijzijn van uw vertrouwenspersoon.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen."

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u uitgesloten moet worden van internationale bescherming.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u zelf van 1986 tot 2020 tewerkgesteld was in het leger van Eritrea, hetgeen u ook niet betwist. U werkte steeds binnen het leger, hoewel u betwist dat u na uw verwonding en de onafhankelijkheid nog militaire dienst deed. U legde het uit als eerder een soort van civiele dienst (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 9). Echter zou u vanaf dat moment ook wel de leiding hebben gehad over 50 militairen, die deel uitmaakten van een militaire Ganta-eenheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 8). In dat opzicht kan ook niet betwist worden dat u een deel uitmaakte van het militaire apparaat van Eritrea.

Dit werd ook vastgesteld aan de hand van uw verklaringen, zo zou u op een positie hebben gestaan om straffen uit te delen aan degenen onder u, hebt u de coördinatie van een round-up [militaire razzia] op u genomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 10 en 11), en mensen onder u die te laat van verlof terugkeerden konden naar een militaire gevangenis gestuurd worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 10-11). U was de laatste twintig jaren van uw carrière ook tewerkgesteld in het militaire ziekenhuis van Barentu. De door u volgehouden bewering dat u civiele dienst deed, is niet geloofwaardig wanneer er gekeken wordt naar het feit dat u de leiding had over soldaten, en bepaalde militaire taken uitvoerde. U probeerde ook steeds uw hoge militaire functie te minimaliseren, waar dus uiteindelijk wel bleek dat u de leiding had over 50 militairen, bleef u ook volhouden dat u door uw persoonlijke situatie nooit promotie kon krijgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19).

Uit artikel 7 (1) van het Statuut van Rome vloeit voort dat slavernij; gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; en marteling, worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid wanneer deze handelingen worden gepleegd in het kader van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van deze aanval.

Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt dat onder "marteling" wordt verstaan het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of veroorzaken van ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, aan of van een persoon die zich in bewaring of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet tevens wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of veroorzaakt is door rechtmatige sancties. Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt dat onder "slavernij" wordt verstaan de uitoefening van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom over een persoon, met inbegrip van de uitoefening van deze bevoegdheid bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen.

Het Commissariaat-generaal meent dat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking, gepleegd door de Eritrese overheid –en leger in de periode 1993-2020.

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier ('EASO – Eritrea National Service, exit and return – september 2019', 'Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea – 05/06/2015 - Human Rights Council', en 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council') blijkt dat de legerdienst in Eritrea kan worden beschouwd als een ernstige schending van de mensenrechten gezien de arbitraire en onbepaalde duur van de dienst, de gedwongen aard, de dwangarbeid waartoe rekruten verplicht worden, de ernstige beperkingen aan de bewegingsvrijheid, en de onmenselijke omstandigheden in dewelke deze dienst plaatsvindt, waardoor deze dienst als slavernij kan worden beschouwd (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council', pp. 47-56). Een nationale militaire dienst an sich is geen vorm van slavernij, en wordt niet gezien als een misdaad tegen de menselijkheid wanneer deze proportioneel is ten aanzien van de noden van de staat, een wettelijke basis heeft en uniform wordt toegepast (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council', p. 47). De Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea oordeelt dat de verplichte militaire dienst in Eritrea verschilt van de verplichte militaire dienst in andere landen. Zo is er geen wettelijke basis voor verschillende aspecten van de nationale dienst, zoals bijvoorbeeld de Warsai Yikealo Development Campaign die de verlenging van de militaire dienst inhoudt. Hoewel het decreet van 1995 over de nationale dienst voorschrijft dat de nationale dienst 18 maanden zal duren, is de gemiddelde duurtijd veel langer, en vaak zelfs voor onbepaalde duur. Vragen tot vrijlating uit de militaire dienst worden systematisch en zonder reden geweigerd. Tijdens de militaire dienst worden de soldaten ingezet bij dwangarbeid in constructieprojecten, landbouw en als personeel in private ondernemingen of overheidsinstellingen, ten voordele van zowel de staat als private personen. Eritrese burgers die in de militaire dienst tewerkgesteld zijn, hebben restricties op waar ze zich kunnen bewegen doorheen Eritrea en kunnen geen exit-visum krijgen om het land te mogen verlaten. De nationale dienst verloopt vaak binnen onmenselijke omstandigheden, vanaf de trainingscentra tot de plaatsen waar ze tewerkgesteld zijn. Er zijn getuigenissen van martelingen en seksueel geweld. Personen die verdacht worden van desertie of verlof zonder toestemming nemen, worden niet enkel op arbitraire maar bovendien ook op wrede wijze gestraft. Wanneer men de legerdienst tracht te ontwijken, dan wel in geval van niet-geautoriseerde verplaatsingen of afwezigheden, insubordinatie of het stellen van 'ongepaste' vragen, riskeert men willekeurige detentie. Tevens bestaan er gedocumenteerde incidenten van buitengerechtelijke executies in het kader van militaire razzia's, ofte 'round-ups', waarbij personen die de dienst pogen te ontlopen, dan wel deserteerden uit dienst, worden gearresteerd. Tijdens de militaire dienst is er geen religieuze vrijheid en verlof om familie te gaan bezoeken wordt amper toegekend. Vaak zijn soldaten jaren in dienst zonder hun familie te kunnen gaan bezoeken. Er wordt verder verduidelijkt dat slavernij op voortdurende, grootschalige en methodische basis wordt gepleegd in Eritrea sinds 2002.

De misdrijven van gevangenneming, gedwongen verdwijning, marteling, represailles en andere onmenselijke handelingen en vervolging worden gepleegd op een voortdurende, grootschalige en methodische wijze sinds 1991 (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council', p. 46).

Gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid is alomtegenwoordig en het aantal ambtenaren dat misbruik maakt van de aanhoudingsbevoegdheid is bijzonder zorgwekkend, evenals het aantal officiële, niet-officiële en geheime detentieplaatsen – die allen buiten de controle van de (in de feiten onbestaande) rechterlijke macht vallen (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 46). De detentievoorwaarden zelf zijn extreem zwaar en het gebrek aan toegang tot voldoende voedsel, water en medische zorg tijdens detentie blijkt de gevangenen te verzwakken en leidt tot gezondheidscomplicaties op korte en lange termijn, en soms tot de dood. De praktijk om gedetineerden in incommunicado-detentie en/of geïsoleerd te houden met totale minachting voor internationale normen is wijdverbreid. De mentale en fysieke gezondheid van gevangenen wordt dus onnodig aangetast. De Commissie concludeerde dat het aangetoond is dat arrestaties en opsluitingen in strijd met fundamentele regels van het internationaal recht centraal stonden en nog steeds staan in het beleid van de Eritrese leiders, niet alleen om afwijkende meningen te ontmoedigen, maar ook om onafhankelijk of kritisch denken te onderdrukken en angst te zaaien onder de bevolking. Dit om de controle over de Eritrese bevolking te behouden op een manier die niet strookt met het internationaal recht (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 62).

Personen die gearresteerd of vastgehouden zijn, ook tijdens dienstplicht en militaire training, worden routinematig onderworpen aan vormen van mishandeling die in veel gevallen neerkomen op marteling (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 65). Het gebruik van foltering is zo wijdverbreid dat enkel kan geconcludeerd worden dat het een beleid van de regering is om het gebruik ervan aan te moedigen voor het straffen van personen die als afwijkend worden beschouwd en voor het afdwingen van bekentenissen. Er wordt evenmin toezicht gehouden op de detentiecentra en plegers van martelingen worden nooit voor de rechter gebracht.

Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten. Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u binnen deze context jarenlang werkzaam was binnen het Eritrese leger, uw carrière bij deze dienst afsloot met een verantwoordelijke functie en een coördinerende rol had in het opsporen van gedeserteerde soldaten, die dan na opsporing aan mogelijke foltering werden onderworpen in de gevangenis. U had met andere woorden een leidinggevende functie in het systeem van slavernij waaraan burgers die hun de militaire dienst vervulden werden onderworpen.

Vooreerst wijst het CGVS op het feit dat u een leidinggevende en coördinerende rol vervulde binnen het Eritrese leger en daarbij onder andere de bevoegdheid had om straffen uit te delen. U verklaart sinds 1991 actief te zijn geweest als mesre-commandant en daarbij ongeveer 50 soldaten onder u te hebben gehad (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 18 en notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 5). Uiteindelijk bleek ook dat u eigenlijk de leiding had over een hele ganta, bestaande uit drie verschillende mesre-eenheden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 8). De drie mesre's hadden in het ziekenhuis taken zoals de beveiliging, de schoonmaak, en voedsel en logistiek. U had de bevoegdheid om soldaten verlof toe te kennen en u kon het verlof van soldaten ook verlengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 15; p. 12). Door uw carrière als militaire leidinggevende binnen het Eritrese leger, droeg u bij aan het systeem van slavernij dat de verplichte militaire dienst van Eritrea is. Door uw bijdrage, waarin u actief een leidinggevende functie ondernam binnen het systeem, zorgde u er mede voor dat de mensen onder u tewerkgesteld worden in een oneindige, onwettelijke dienstplicht, het risico lopen op detentie en foltering, en hun familie voor lange periodes niet kunnen zien.

Wanneer de soldaten onder uw bevoegdheid te laat terugkwamen van hun verlof, dan wel verdwenen, dan gaf u hun namen door aan de administrator van de afdeling, aan uw bazen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 10; p. 14). Uit landeninformatie (Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea – 05/06/2015 - p. 307) blijkt dat verlof zonder toestemming en te laat terugkeren streng bestraft kunnen worden. Er werd gerapporteerd dat soldaten in dergelijke omstandigheden fysieke martelingen ondergaan en soms zelfs gedood werden. U was ook op de hoogte van het feit dat de mensen die te laat terugkwamen of die verdwenen van de militaire dienst, bestraft werden. U verklaarde namelijk dat iemand die te laat terugkwam van verlof zonder verwittigen, of verdwenen was, bestraft werd met een gevangenisstraf (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13). Verder getuigde u zelf over een persoon die naar de gevangenis werd gebracht nadat die gevonden werd in een giffa [militaire razzia] (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). U verklaarde hier zelf over dat u ook collega's had ingelicht van het feit dat ze gezocht zouden worden nadat ze verdwenen waren. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS probeerde u zich steeds een profiel aan te meten van een leidinggevende die veel medeliden had met de personen onder hem, en die steeds in de clinch lag met zijn oversten omdat hij de soldaten onder hem als vrienden behandelde (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 10). Dit valt niet te rijmen met de hoge functie die u bekleedde, het feit dat u nooit uit uw rang gezet werd, en de coördinerende taken die u kreeg. Bijgevolg is het ook bezwaarlijk geloofwaardig dat u elk individu zou hebben ingelicht van het feit dat ze gezocht zouden worden. Het was overigens een giffa, militaire razzia ofte round-up, waar u zelf de coördinator in was

in 2013 of 2014, waarin een persoon werd opgepakt en naar de gevangenis werd gebracht. Jullie hadden een lijst van personen die gedeserteerd waren, samen met collega's had u de opdracht om die mensen terug te gaan halen in een zoektocht van twee weken. U had niet de taak om bij elk huis langs te gaan, u moest de mesreeneheden aansturen en de soldaten coördineren die de huiszoekingen deden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Hoewel u dus niet persoonlijk die persoon hebt opgepakt, had u wel de verantwoordelijkheid voor de coördinatie van de giffa waarin hij werd opgepakt. Beschikbare informatie toont aan dat personen die deserteerden, of de dienst ontwijken, en die dan opgepakt werden in een giffa, naar de gevangenis gestuurd worden en daar ook kunnen onderworpen worden aan foltering (EASO – Eritrea National service, exit and return, p. 41). Het CGVS vond dit ook terug in het EASO COI rapport van 2015, dat zich baseert op informatie van in 2013 en 2014, in de periode dat u dus de giffa coördineerde (EASO COI Focus Eritrea mei 2015 p. 43). U was tevens zelf op de hoogte van het feit dat personen, die na desertie werden gearresteerd, naar de militaire gevangenis worden gebracht (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Binnen uw functie had u ook de capaciteit om straffen op te leggen aan de soldaten onder u (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 14). Zo kon u, volgens uw eigen verklaringen, personen gedurende 24 uur laten opsluiten, of hen taakstraffen geven. U beweerde dat u zelf nooit straffen zoals gevangenisstraffen oplegde, maar collega's van u zag u dat wel doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Het is weinig geloofwaardig dat u in uw dertig jaar als leidinggevende, nooit iemand op dergelijke manier zou gestraft hebben, terwijl collega's van u dit wel deden. Het is weinig geloofwaardig dat collega's, die zoals u zijn (zoals u zelf verklaart) wel op regelmatige tijd straffen uitdeelden, maar u dat dan nooit zou hebben gedaan. Immers, er deserteerden veel soldaten volgens u. Zoals uit informatie blijkt, worden dienstplichtigen in opleiding en in dienst van het leger door de opleiders en officieren regelmatig onderworpen aan foltering en mishandeling om verschillende redenen, namelijk insubordinatie; overtreding van de legerregels, zoals ongeoorloofde afwezigheid of verplaatsing; gebrekkige prestaties, ook tijdens oefeningen; het uiten van een mening; verzoek om verlof of vrijlating; en het uiten van religieuze overtuigingen (Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea – 05/06/2015 p. 305). Dergelijke bestraffingen komen op dermate grote schaal voor waardoor het weinig waarschijnlijk is dat geen van de dienstplichtigen waarover u verantwoordelijk was niet aan een dergelijke behandeling is onderworpen. U verklaarde dat u een goede band had met uw collega's onder u, u zou hen als vrienden behandelen, en daardoor zouden ze u ook gehoorzamen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Het CGVS merkt op dat de omstandigheden waarin de militaire dienst wordt uitgevoerd zo uitzonderlijk slecht zijn en dat het bijgevolg weinig geloofwaardig is dat er nooit soldaten onder u deserteerde om hun familie te zien, te laat terugkwamen van verlof, of bevelen niet zouden gehoorzamen. Bijgevolg zat u wel in dezelfde situatie als uw collega's die hiërarchisch op dezelfde hoogte zaten als u, en die wel de uitvoering van bepaalde straffen organiseerden.

Op basis van bovenstaande verklaringen kan enkel worden besloten dat u een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het systeem van slavernij waaraan dienstplichtigen werden onderworpen en u door uw handelen gedeserteerde soldaten bloot heeft gesteld aan (minstens) een zeer reëel risico op buitensporige bestraffing en foltering

De voormelde handelingen dienen te worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome, meer bepaald slavernij; gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; en marteling.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven tegen de menselijkheid.

Voor deelname aan een misdrijf als bedoeld in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie moet de verzoeker om internationale bescherming individuele aansprakelijkheid dragen. Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten. Medeplichtigheid (cfr. art. 25, §3 van het Statuut van Rome) aan de in artikel 1F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, voor zover de feiten met kennis van zaken werden gepleegd en de verzoeker er dus een wezenlijke of belangrijke bijdrage aan heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of nalaten het criminele gedrag vergemakkelijkte. Een persoon moet het misdrijf niet fysiek hebben gepleegd. Het aanzetten tot het misdrijf, hulp bij het misdrijf en deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming kunnen volstaan (UNHCR, Guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the status of refugees, 4 september 2003, nr. 18).

In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van het ICTY in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic, arrest nr. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 mei 1997) waarin werd geoordeeld dat een verdachte strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor zijn daden wanneer is bewezen dat hij bewust heeft deelgenomen aan het plegen van een misdrijf en wanneer zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed heeft gehad op het plegen van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun daaraan tijdens, voor of na het misdrijf (paragraaf 692 van het arrest). Met "wezenlijke invloed" bedoelt het ICTY dat de bijdrage een reëel effect heeft op het plegen van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou zijn gepleegd als niemand de rol van de verdachte had gespeeld (paragraaf 688). Er is dus sprake van een wezenlijke bijdrage wanneer er een oorzakelijk verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het desbetreffende misdrijf.

Dergelijk causaal verband kan er al vastgesteld worden wanneer u duidelijk de leiding en coördinatie had van de giffa in 2014, waarbij (minstens) een persoon gearresteerd werd. Zoals supra beschreven, hebt u zelf de arrestatie niet uitgevoerd, maar u stond wel in voor het goede verloop van de militaire razzia, met als doel ongeveer 50 personen die gedeserteerd waren, terug te halen. Minstens een persoon die gedeserteerd was, is toen in de militaire gevangenis beland (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). U verklaarde dat er slechts één persoon opgepakt zou zijn geweest, omdat u beweerdelijk een aantal van de gedeserteerde mensen had opgebeld om hen in te lichten over de razzia (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Daarentegen was u wel nog altijd degene die de mesres naar bepaalde huizen stuurde, en het zijn leden van die mesre-eenheden die die ene persoon dan gevonden zouden hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Bovendien was het ook u die had doorgegeven aan uw oversten dat deze mensen gedeserteerd waren, u hebt nooit namen van bepaalde deserteurs achtergehouden, omdat dat u ook problemen met uw eigen baas zou kunnen opleveren (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p.).

Zoals supra beschreven, lopen gearresteerde deserteurs een risico op disproportionele militaire straffen die als foltering kunnen worden beschouwd. Verder stelt het CGVS vast dat u door uw actief en passief meewerken minstens het handelen van uw oversten en van het Eritrese regime vergemakkelijkt heeft en gefaciliteerd. Zo was het ook uw verantwoordelijkheid om de namen van de gedeserteerde soldaten door te geven aan uw oversten, die dan zouden besluiten over een eventuele straf (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13; p. 14). U hoorde soms ook dat de familie van mensen die niet werden teruggevonden, gestraft werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13). U weet ook uit te leggen dat uw bazen konden besluiten om iemand een militaire gevangenisstraf op te leggen, en u kon hen dan beweerdelijk soms ook overtuigen om die straf om te zetten naar een straf in de eenheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 14). Dit staat dan weer haaks op uw zogenaamde slechte verhouding met de personen die de leiding over u hadden. U kan niet enerzijds beweren dat ze u niet vertrouwden, dat u een slechte relatie had, maar dat u anderzijds wel de mogelijkheden en het vertrouwen had om zelf te bepalen hoe een straf wordt uitgevoerd.

Er dient ook te worden vastgesteld dat u intentioneel en met kennis hebt gehandeld.

Het CGVS wijst er op dat u ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt. U bent volledig op de hoogte van de mensenrechtenschendingen die, nog los van uw eigen beslissingsbevoegdheid, binnen de Eritrese militaire dienst konden voorvallen. U weet dat er onderdrukking is in het land, en dat er geen rechtszekerheid is, geen vrijheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 199). U had weet van collega's die dienstplichtigen (buitensporige) straffen gaven, dienstplichtigen die gedwongen werden om arbeidsstraffen te doen, of dienstplichtigen die naar de militaire gevangenis gestuurd werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). U was verder ook ontegensprekelijk op de hoogte van het risico op buitensporige bestraffing die uw ondergeschikten liepen op het moment dat u hen besloot over te dragen aan één van uw bevelhebbers. Op zijn minst bent u zich bewust van de mensenwaardige behandeling waaraan u uw ondergeschikten heeft blootgesteld door hen in een systeem van slavernij te houden en bracht u hen in een positie waarvan u wist, dan wel had moeten weten, dat deze personen tenminste de aanmerkelijke kans liepen te worden mishandeld, gefolterd en/of gemarteld indien zij zich aan het systeem trachtten te onttrekken. U had bijgevolg en ontegensprekelijk een faciliterende rol bij de u ten laste gelegde misdrijven tegen de menselijkheid.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u genoemde verschoningsgronden kunnen u echter niet ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid voor de misdrijven tegen de menselijkheid.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u inzag dat een dergelijke regelgeving (met betrekking tot uitsluiting) moet bestaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 19). Indien echter een dergelijke beslissing in uw hoofde zou genomen worden, zou u het zien als een boodschap om zelfmoord te plegen. U voelt zich ook een slachtoffer van het systeem omdat u gedwongen ingelijfd was en gedwongen werd om te blijven in het leger. Gezien het niet gedwongen karakter van uw dienst en uw jarenlange loyaliteit aan het militair systeem (supra), toont u niet aan dat u onder dwang handelde zoals vastgelegd in art. 31 §1, d van het statuut van Rome . Art. 31 §1 (d): "de gedragingen waarvan wordt gesteld dat zij een misdaad opleveren waarover het Hof rechtsmacht bezit, voortgevloeid zijn uit dwang als gevolg van een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of op handen zijnde ernstig lichamelijk letsel, en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, op voorwaarde dat de persoon niet de bedoeling heeft groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Een dergelijke dreiging kan : i) worden veroorzaakt door andere personen; of ii) worden gevormd door andere omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.". Dat u onder militair bevel en wettelijk voorschrift handelde kan evenmin als verschoningsgrond worden weerhouden gezien de aard van de misdrijven waaraan u wetens en willens een bijdrage leverde, met name misdrijven tegen de menselijkheid, onmiskenbaar onwettig zijn en er bijgevolg niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals vastgelegd in art. 33 van het statuut van Rome . Art. 33 van het statuut van Rome bepaalt: "Bevelen van meerderen en wettelijk voorschrift 1. Het feit dat een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft door een persoon is gepleegd krachtens een bevel van een regering of van een meerdere, hetzij een militair hetzij een burger, ontheft die persoon niet van strafrechtelijke aansprakelijkheid, tenzij : (a) de persoon wettelijk verplicht was bevelen van de desbetreffende regering of meerdere te volgen; (b) de persoon geen kennis had van het feit dat het bevel

onwettig was; en (c) het bevel niet onmiskenbaar onwettig was. 2. Voor de toepassing van dit artikel zijn bevelen om genocide te plegen of misdaden tegen de mensheid onmiskenbaar onwettig.”

U brengt u geen andere verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Hoewel de legerdienst in Eritrea inderdaad verplicht is en men het risico loopt op vervolging indien men deze tracht te ontlopen en de keuzevrijheid uiterst beperkt is, geldt dit niet als een verschoning voor uw jarenlange steun en medewerking aan dit systeem.

Uit uw verklaringen komt allerminst naar voren dat u alles deed binnen uw mogelijkheden om zich hieraan te trachten te onttrekken en niet langer deel uit te maken van dit systeem dat flagrante mensenrechtenschendingen begaat. De beweegreden waarom u uiteindelijk het leger verliet en Eritrea ontvluchtte, is omdat uw zoon de status van vluchteling gekregen had en u hem bijgevolg kon komen vervoegen in België via de procedure van gezinshereniging. Er kan bezwaarlijk gezegd worden dat u louter uit zogenaamde gewetenswroeging in verband met uw functie binnen het Eritrese leger, besloten hebt om het Eritrese leger te verlaten. Daarvoor kwam u altijd stipt op tijd terug van verlof, en sprak u zelf nooit over een noemenswaardige poging die u ondernam om uzelf te onttrekken aan de militaire dienst, door uw stationering te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw dienst van decennialang, ruim de kans had om te vertrekken en u te onttrekken aan deze dienst. U verklaarde dat u wilde vertrekken, maar dat u iemand nodig hebt om de grens te helpen oversteken (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19). Indien u zou deserteren, zou men u komen terughalen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 19). Het CGVS merkt hierbij op dat u zelf aan het front (en dus de grens) gevochten hebt, dat u op vele plaatsen in Eritrea bent geweest, en dat u een hoger profiel hebt binnen het Eritrese leger. Louter de verwijzing naar het feit dat u mensen nodig hebt om u te helpen om de grens over te steken, is geen afdoende verklaring hiervoor. Verder merkt het CGVS ook op dat u zelf twee zonen hebt die voor u het land verlaten hebben, die hier blijkbaar wel toe in staat waren. Daarenboven merkt het CGVS op dat u, binnen het Eritrese leger, ook wel speciale privileges had, die een eventuele reis naar het buitenland zelfs makkelijker konden maken. Door het vertrouwen dat uw leidinggevenden in u hadden, kreeg u pass permits [doorlaatbewijzen] tot plaatsen in de omgeving van de grens, zoals Shilalo en Tesseney, pass permits die de mensen onder u nooit zouden krijgen uit vrees dat ze het land zouden verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 18). Uit de landeninformatie komt voorts duidelijk naar voren dat de landsgrenzen tussen Eritrea en Ethiopië openden op 11 september 2018, en reisbeperkingen binnen Eritrea opgeheven werden, volgens sommige bronnen óók voor leden van de nationale dienst in Eritrea (zie: 'EASO – Eritrea National Service, exit and return – september 2019, pp. 42-48'). Er waren geen controles tussen Asmara en de nieuw geopende grensposten. Personen konden de grens oversteken zonder te moeten beschikken over een paspoort en/of exit-visum. Leden van de nationale dienstplicht werden niet tegengehouden bij het oversteken van de grens, en werden toegestaan naar Ethiopië te gaan. Pas in april 2019 sloot de laatste grenspost tussen Eritrea en Ethiopië opnieuw. Ook van deze periode hebt u geen gebruik gemaakt om te vertrekken.

Bovendien stelt het CGVS toch een duidelijke loyaliteit vast van u tegenover uw oversten en kan maar moeilijk geloof worden gehecht aan de beweerdelijke slechte band die u met hen had. U werd namelijk zodanig vertrouwd door uw oversten om niet te vertrekken uit Eritrea, dat u pass permits nabij de grens kreeg, goed wetende dat deze niet aan iedere dienstplichtige kon worden verleend gezien de grote kans op desertie.. U verklaarde ook al dat u goed overeen kwam met uw overste, H., die u beschouwde als zijn jongere zoon (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 17), wat opnieuw wijst op een goede persoonlijke vertrouwensband en geenszins aantoonde dat u en uw houding als dissident werden beschouwd. U bent ook nooit overgeplaatst geweest en uw rang werd u nooit ontnomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 17). U ontkende zelf dat u ooit promotie kreeg, maar uiteindelijk hebt u wel een verantwoordelijke functie als gantaleider gekregen. U werd hier op gewezen, maar u ontweek de vraag en u herhaalde dat u geen promotie kreeg en dat u in uw functie ook geen promotie kon krijgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19). U verklaarde dat u het leger beu was, en dat u de rang van korporaal ook ooit geweigerd had, omdat u niet in dienst wilde blijven (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 13). Na confrontatie met de verklaringen die uw zoon eerder had afgelegd, dat u de functie van Mesreleider had, legde u dan uit dat u wel de functie van korporaal ooit had, en dat u een verantwoordelijke functie kreeg in '92 of '93 (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19). U tracht dus te verhullen dat u op bepaalde momenten in uw carrière promotie hebt gemaakt. Ook uw toewijzing als gantaleider, is een promotie gezien u over meer personen de verantwoordelijkheid kreeg, ook al ontkent u dat dat zo is. Zelfs nadat u beweerdelijk twee maanden zou zijn opgesloten in 2007 en 2008, kon u terugkeren naar exact dezelfde job die u voorheen deed, en veranderde er verder niets voor u, u bleef dezelfde verantwoordelijkheden behouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19). U verklaarde dat het omwille van ruzie met uw overste, de medical director, kwam dat u werd opgesloten voor twee maanden. Hij zei dat u uw job niet goed genoeg deed omdat u de soldaten niet genoeg controleerde en dat er mensen waren die vluchtten (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 16, p. 18). Het is niet aannemelijk dat u opgesloten zou zijn geweest omdat u uw job niet naar behoren uitvoerde volgens uw baas, maar dat u na uw gevangenisstraf wel gewoon mocht terugkeren naar dezelfde job met dezelfde taken, voor nog meer dan een decennialang. Binnen de Eritrese context, waar er mensen om arbitraire redenen worden opgepakt en voor onbepaalde duur opgesloten, waar mensen op arbitraire manier gestraft

worden, is het niet geloofwaardig dat uw bazen bewijs zouden nodig hebben om u te strippen van uw verantwoordelijkheden, en u een andere rang te geven. U verduidelijkte zelf ook niet wat deze bewijzen dan zelfs zouden moeten zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19).

U werd dus in uw functie gewaardeerd door uw oversten, hetgeen ook aangetoond wordt door het feit dat u al die tijd op dezelfde plek gestationeerd was, en een 50-tal personen onder uw bevoegdheid stonden. Deze loyaliteit naar uw oversten toonde u ook aan doordat u er niet in slaagde om meer dan één voorbeeld te geven van een moment waarin u zich verzet had tegen uw oversten (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 16). Het voorbeeld dat u zelf gaf, toen u weigerde om zomaar uw stuk landbouwgrond af te staan, is zelfs niet eens een teken van disloyaliteit, maar gewoon het feit dat u wilde blijven oogsten op een stuk grond dat u beloofd was. Hoewel u dus verklaarde dat het pijnlijk en onaanvaardbaar vond dat u er mee voor moest zorgen dat mensen in het leger bleven, toonde u dat met geen enkel voorbeeld aan. Deze conclusie wordt ook doorgetrokken naar het feit dat u nauwelijks geloofwaardige pogingen ondernam om u te onttrekken van uw verantwoordelijkheid toen u de coördinerende rol op u nam in de militaire razzia toen, in 2013 of 2014. U hebt altijd de namen van de mensen die deserteren doorgegeven, u hebt nooit een opdracht geweigerd, dus ook niet een opdracht die betrekking had op het uitvoeren van een razzia (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 16), wanneer u gevraagd werd naar voorbeelden van opdrachten u weigerde, hadden die vooral op uzelf betrekking en het feit dat u ging werken op de landbouwvelden.

Overigens is het verder ook überhaupt niet geloofwaardig dat u nooit kon worden vrijgesteld van de militaire dienst. Uit informatie blijkt dat u al op basis van twee criteria zou worden vrijgesteld van de nationale dienst, met name omwille van het feit dat u vocht in de onafhankelijkheidsstrijd, en omwille van uw medische problemen, op basis van een medische uitzondering (artikel 12 en artikel 15 van de National Service Proclamation of 1995). U verklaarde dat u gevraagd zou hebben, meermaals, voor uw vrijstelling maar deze nooit gekregen hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 12 en notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 7). Dit is dus strijdig met de beschikbare informatie dat vrijheidsstrijders na de onafhankelijkheid, toch al voor een periode, werden gedemobiliseerd en vrijgesteld van de nationale dienst. Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat u niet zou zijn vrijgesteld, legde u uit dat het niet bij u zou gebeurd zijn omdat uw bazen wilden dat u onder hen bleef – hetgeen opnieuw een indicatie inhoudt dat u door uw oversten als loyaal beschouwd werd. Dit is nog geen afdoende verklaring voor het feit dat blijkbaar collega's van u wel vrijgesteld werden, maar u persoonlijk niet. U hebt gedurende uw carrière ook maar erg weinig stappen gedaan om vrijgesteld te worden, met name een keer in 1994 en een tweede keer in 2004 (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 7). Dat u gedurende deze hele periode geen enkele verdere poging ondernam om aan uw situatie te ontkomen valt niet te rijmen met uw verklaringen ontevreden te zijn met uw positie. Daarenboven verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw tewerkstelling voor het leger niet kaderde in de nationale dienst, maar dat u gewoon soldaat was in het leger en dus vrijwillig in dienst bent getreden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 4). Ook dit ondermijnt het beweerde verplichte karakter van uw militaire loopbaan en doet afbreuk aan het gegeven dat u onder dwang handelde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 6 maart 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 A (2) en 1 F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna 'Vluchtelingenverdrag'), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de

Mens (hierna 'EVRM'), de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte beginselen gaat verzoeker in op het asielrelaas. Hij stelt ernstig gegriefd te zijn door de beslissing en merkt vooreerst op dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen reeds werden erkend door het CGVS (stuk 3). Er wordt geen afdoende proportionaliteitstoetsing gemaakt in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven, terwijl het CGVS wel degelijk een beoordeling dient te maken tussen verzoekers privéleven omwille van de aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen enerzijds en de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds. Verzoeker meent dat dit een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verder zet verzoeker uiteen dat hij volhardt in zijn verklaringen dat zijn werk eerder een civiele dienst was. Het CGVS hecht hieraan geen geloof op basis van een zeer eenzijdige beoordeling van zijn verklaringen. Verzoeker wijst erop dat hij wel consequent verklaarde wat zijn taken waren en dat deze eerder logistiek georiënteerd waren en citeert vervolgens zijn verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij betoogt dat dit maar een voorbeeld is uit de notities en dat indien dit erop wordt nagelezen enkel kan worden besloten dat het CGVS zich baseert op een zeer eenzijdige lezing van zijn verklaringen. Verzoeker benadrukt dat hij zelf ook opgesloten geweest is gedurende twee maanden omdat hij bevelen van bovenaf niet had opgevolgd en er wordt volgens hem ook geen rekening gehouden met het feit dat hij net probeerde om zijn collega's te helpen door hen niet onmiddellijk aan te geven bij zijn oversten indien zij niet tijdig terugkeerden van verlof. Hij stelt opnieuw te volharden in de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij zelf als minderjarige gedwongen werd ingelijfd in het leger en enkel naar best believen zijn taken heeft kunnen uitvoeren binnen het gekende militaire systeem in Eritrea. Volgens verzoeker gaat het CGVS uit van veronderstellingen en toont het onvoldoende aan dat hij intentioneel gehandeld heeft en hierdoor bijgedragen heeft aan het militaire systeem in Eritrea. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij het tegendeel heeft proberen te doen en probeerde zijn collega's te steunen. Verzoeker acht het gevoerde onderzoek niet zorgvuldig.

Verzoeker meent verder dat dit door het CGVS zelf wordt bevestigd aangezien het CGVS zelf besluit dat verzoeker niet onderhevig kan zijn aan een verwijderingsmaatregel. Hij citeert het advies van de commissaris-generaal inzake de onverenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit impliceert dat hij niet kan terugkeren wegens een geoorloofde vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is volgens verzoeker niet geheel onlogisch aangezien hij illegaal het land heeft verlaten en al meer dan twee jaar uit Eritrea is gevlucht. Verzoeker betoogt dat het illegaal vertrek een essentieel element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van verzoekers uit Eritrea, gelet op de behandeling van terugkeerders naar Eritrea. Hij citeert ter ondersteuning van zijn betoog uit EASO, COI Country of Origin Information Report Eritrea: National service, exit, and return van september 2019, p. 57 (internetlink) en stelt dat aangezien hij wel degelijk het land illegaal heeft verlaten, hij een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Zelfs indien verzoeker volgens het CGVS een hoogwaardige positie heeft bekleed, zorgt dit voor een gevaar bij een terugkeer naar Eritrea en dit wordt ook niet ontkend door het CGVS, zo betoogt hij. Verzoeker citeert daarop opnieuw uit het reeds aangehaalde EASO rapport (p. 59-60).

Verzoeker besluit dat hij wenst te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CGVS over zijn civiele dienst binnen de militaire dienstplicht van Eritrea en dat hij aantoont dat hij problemen zal hebben bij een terugkeer naar Eritrea. Verzoeker meent dat het CGVS in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsprincipe en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel schendt doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht.

Verzoeker vraagt in hoofddeel hem te erkennen als vluchteling en de subsidiaire bescherming toe te kennen indien de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek noodzakelijk blijkt, en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2023;
2. Bewijs van kosteloze rechtsbijstand;
3. Kopie erkenningsbeslissing van familie van verzoeker;
4. EASO: COI Country of Origin Information Report Eritrea: National service, exit, and return van september 2019 (internetlink).

3. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker wordt verweten een wezenlijke bijdrage te hebben geleverd aan slavernij, gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht en marteling in het kader van de National Service (hierna 'Nationale Dienst') in Eritrea.

4.1. Het juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

Artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de

subsidiare beschermingsstatus is om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig zijn van deze status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven. Dit stelsel omvat op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus en maatregelen inzake subsidiare vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51).

In de bestreden beslissing wordt binnen dit eerste onderdeel verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdaden tegen de menselijkheid. Er bijgevolg toepassing wordt gemaakt van artikel 1 F (a) van het Vluchtelingenverdrag. Voor wat de uitsluiting van de subsidiare beschermingsstatus betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar dezelfde redenen.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, het advies van de commissaris-generaal inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is geen voor beroep vatbare rechtshandeling en maakt geen onderdeel uit van dit arrest.

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij.

De uitsluitingsclausules dienen in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. *“boven elke redelijke twijfel verheven”*, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, par. 95; EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 55-57, p. 98-119).

De individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de menselijkheid moet blijken (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een misdrijf tegen de menselijkheid (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een dergelijk misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

Artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag is niet alleen van toepassing op personen die zelf een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben gepleegd maar ook op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen hieraan. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen of nalaten het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, randnummer 18).

Het gegeven dat de uitsluitbare handeling in de zin van artikel 1 F(a) van het Vluchtelingenverdrag uiteindelijk niet werd gepleegd door de leden van een groep waarover een verzoeker de leiding had, sluit evenwel niet uit dat het gedrag van de leider een uitsluitbare handeling kan vormen (EASO, Judicial Analysis, Exclusion, p. 100).

De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35).

De beoordeling van de uitsluitingsgronden vereist een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis is noodzakelijk, om een automatische toepassing

van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 91 en 93).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive", tweede editie (2020), p. 117-119 'expiation').

4.2. Misdrijf tegen de menselijkheid

Het Vluchtelingenverdrag, de Kwalificatierichtlijn en de Vreemdelingenwet verwijzen, wat het begrip "*misdrijf tegen de menselijkheid*" betreft naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het Hof van Justitie heeft zich tot op heden nog niet uitgesproken over dit begrip in de uitsluitingsbepalingen opgenomen in de Kwalificatierichtlijn.

Het Londen Charter was het eerste internationale instrument dat het begrip "*misdrijven tegen de menselijkheid*" gebruikte als een aparte categorie van internationale misdrijven. Het begrip werd verder gedefinieerd in de Statuten van het ICTY (International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia), het ICTR (International Tribunal for Rwanda) en het ICC (International Criminal Court).

Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: "(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Artikel 7, lid 2 van het Statuut van Rome definieert de begrippen slavernij en marteling als volgt:

"Voor de toepassing van paragraaf 1:

(c) betekent « slavernij » de uitoefening op een persoon van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom, met inbegrip van de uitoefening van dergelijke bevoegdheid en bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen

(e) betekent « marteling » het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties;"

Het ICTY heeft in de zaak Kunarac bevestigd dat het aspect "*uitoefening van bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom*" niet kan worden beperkt tot de traditionele vormen van slavernij of commerciële transacties van personen maar ook moderne vormen van slavernij kunnen omvatten die gebaseerd zijn op de uitoefening van een of alle bevoegdheden van het recht van eigendom en beschouwde de vernietiging van de juridische persoonlijkheid van slachtoffers als bewijs van slavernij (ICTY, Kunarac AC Judgement, 12 June 2022, par. 117). In de Katanga zaak heeft het ICC geoordeeld dat de notie "*servitude*" eerst en vooral betrekking heeft op de onmogelijkheid voor het slachtoffer om zijn of haar omstandigheden te veranderen (ICC, Prosecutor v. Katanga, ICC-01/04-01/07-3436, par. 976).

In tegenstelling tot oorlogsmisdaden kunnen misdrijven tegen de menselijkheid zowel in als buiten de context van een gewapend conflict worden gepleegd. Een onmenselijke handeling vereist evenwel een specifieke context om als een misdrijf tegen de menselijkheid te worden gekwalificeerd.

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in artikel 7 van het Statuut van Rome gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "*aanval gericht tegen een burgerbevolking*" wordt verstaan: "*een wijze van optreden die het meermaals plegen van in paragraaf 1 bedoelde handelingen*

tegen een burgerbevolking met zich meebrengt, ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een Staat of organisatie dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft”.

In de reeds geciteerde Katanga zaak heeft het Internationaal Strafhof uitgelegd dat het begrip misdrijf tegen de menselijkheid vijf contextuele elementen omvat die aan de hand van een driestaps-redenering worden vastgesteld.

Vooreerst moet het bestaan van een aanval in de zin van artikel 7(2)(a) van het Rome Statuut worden vastgesteld. Dit vereist een operatie of handelswijze waarbij (1) daden vermeld in artikel 7(1) van het Rome Statuut veelvuldig gepleegd worden, (2) deze operatie of handelswijze tegen een burgerbevolking is gericht en (3) aangetoond is dat de operatie of handelswijze plaatsvond in het kader van het beleid van een staat of organisatie. Dit veronderstelt dat een dergelijk beleid bewezen wordt en dat dit verband houdt met een staat of organisatie.

In een tweede stap moet vastgesteld worden of de aanval systematisch of wijdverspreid is, waarbij wijdverspreid doelt op het grootschalige en systematisch op het georganiseerde karakter van de gewelddaden.

In een derde en finale stap moet een *nexus* worden vastgesteld tussen de wijdverspreide of systematische aanval op de burgerbevolking en de handeling die binnen het toepassingsgebied van artikel 7 van het Statuut van Rome valt en moet vastgesteld worden dat de dader kennis heeft van deze *nexus* (EASO, Judicial Analysis. Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive, Second Edition, 2020, p. 76-77).

4.3. De Algemene Context: Nationale Dienst in Eritrea

Zoals reeds aangehaald wordt verzoeker verweten een wezenlijke bijdrage te hebben geleverd aan slavernij omdat hij, nadat hij vanaf 1986 voor het EPLF als soldaat in de onafhankelijkheidsoorlog vocht tot 1990, daarna tot zijn vertrek uit Eritrea in 2020 tewerkgesteld was in het Eritrese leger dat onderdeel is van de Nationale Dienst.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie een context naar voren komt van *“een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking gepleegd door de Eritrese overheid en leger in de periode 1993-2020”*. De Nationale Dienst in Eritrea wordt in de bestreden beslissing beschouwd als slavernij omwille van de arbitraire en onbepaalde duur van de dienst, gedwongen aard, dwangarbeid, en onmenselijke omstandigheden waarin het plaatsvindt. Personen die gearresteerd of vastgehouden worden tijdens de Nationale Dienst worden onderworpen aan marteling.

Er moet dan ook eerst worden nagegaan of de Nationale Dienst in Eritrea als slavernij moet worden gekwalificeerd in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome en of dit plaatsvindt in een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op de burgerbevolking, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De analyse in de bestreden beslissing van het systeem van de Nationale Dienst en de behandeling van soldaten en dienstplichtigen in Eritrea is gebaseerd op volgende in het administratief dossier opgenomen rapporten:

- (1) UN Human Rights Council – Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, 5 June 2015,
- (2) UN Human Rights Council, Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, 8 June 2016,
- (3) EASO, COI Report Eritrea – Country Focus, May 2015,
- (4) EASO, Eritrea: National Service, exit and return, September 2019,
- (5) Amnesty International, Eritrea 20 Years of Independence, but still no freedom, 2013.

Verzoeker brengt zelf geen andere informatie bij maar citeert wel uit het EASO rapport van 2019 om de risico's bij terugkeer te illustreren.

De beschikbare bronnen geven aan dat zij zich geconfronteerd zien met beperkingen bij het verzamelen van informatie over de Nationale Dienst en de mensenrechtensituatie in Eritrea. Officiële informatie over de Nationale Dienst vanwege de Eritrese autoriteiten is zeer schaars en het totaal gebrek aan transparantie vanwege de autoriteiten over de toepassing ervan de wetgeving inzake nationale dienst, illegale uitreis en bestraffing van deserteurs en personen die de dienstplicht trachten te ontlopen, het gebrek aan vrije media in Eritrea en het gegeven dat het voor academici, journalisten en mensenrechtenorganisaties in het algemeen niet mogelijk is om onderzoek te doen in het land, of enkel in zeer beperkte mate, maakt toegang tot informatie over de mensenrechtensituatie in Eritrea en de Nationale Dienst moeilijk (EASO, 2015, p. 32, EASO, 2019, p. 11).

Rekening houdend met deze beperkingen is de Raad van oordeel dat de beschikbare landeninformatie een voldoende objectief en nauwkeurig beeld biedt op het systeem van Nationale Dienst en de behandeling van dienstplichtigen binnen dit systeem om de toepassing van de uitsluitingsgrond op de aan verzoeker verweten uitsluitbare handelingen te kunnen beoordelen. Deze informatie is afkomstig van zowel overheidsinstanties als een gereputeerde mensenrechtenorganisatie en beslaat de periode gedurende dewelke verzoeker actief was als soldaat en in het militaire ziekenhuis. De beschikbare landeninformatie maakt een grondig onderzoek naar de uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus mogelijk.

Deze informatie met betrekking tot het politieke bestel en de Nationale Dienst in Eritrea kan als volgt worden samengevat. Eritrea is sinds de onafhankelijkheid een éénpartijstaat waarvan Isayas Afwerki de president is sinds 1993. Hij is ook het hoofd van het People's Front for Democracy and Justice (PFDJ) en leidt het ministeriële kabinet dat grotendeels bestaat uit voormalige EPLF-strijders. Er bestaat geen scheiding der machten in Eritrea, het parlement wordt al sinds jaren niet meer samengeroepen en de president en het militaire apparaat komen tussen in het rechtssysteem. In de praktijk wordt het land door Afwerki geleid door middel van decreten met de hulp van het PFDJ-leiderschap en hooggeplaatste militairen. Het *"Special Court"*, oorspronkelijk opgericht om corruptie te bestrijden, wordt gestuurd door het kantoor van de president met de hulp van de geheime dienst, het leger en de politie en behandelt ondertussen een brede waaier van politiek relevante thema's en wordt ook door hooggeplaatste leiders gebruikt om het formele justitiesysteem te omzeilen. Rechters worden direct door de president benoemd en zijn meestal militairen met een hoge rang. Ook de drie maatschappelijke organisaties in Eritrea worden gecontroleerd door de PDJF, private media werden in september 2001 gesloten en sindsdien geldt een nultolerantie voor publieke en private kritiek op de regering (EASO, 2015, p. 26-30, EASO 2019, 20-21).

De Nationale Dienst in Eritrea (Hagerawi Agelglot) verschilt van het concept defensie in andere landen in die zin dat de algemene doelstelling van de Nationale Dienst er niet alleen in bestaat om het land te verdedigen maar ook om het land herop te bouwen na de onafhankelijkheidsoorlog en om de nationale ideologie te propageren. Volgens de National Proclamation van 1995 zijn de doelstellingen onder meer *"de creatie van een sterke defensiemacht"*, *"de moed, vastberadenheid en heroïsch verleden van het volk in de voorbije dertig jaar te bewaren en te verzekeren voor de toekomstige generaties"* en *"een nieuwe generatie creëren gekenmerkt door liefde voor werk, discipline en bereidheid om deel te nemen en bij te dragen in de heropbouw van de natie"* (EASO, 2015, p. 32). De Nationale Dienst wordt gezien als de *"school van de Natie"* en heeft zowel een civiele als militaire component en wordt in het EASO rapport omschreven als *"van gemengde civiele-militaire aard"* (EASO, 2019, p. 24).

Alle Eritreeërs, zowel mannen als vrouwen, tussen 18 en 40 zijn verplicht Nationale Dienst te doen. Vrijgestelde soldaten kunnen verplicht worden te dienen in het Nationale Reserve leger tot zij 50 jaar oud zijn.

Actieve Nationale Dienst duurt 18 maanden volgens de Proclamation van 1995, maar in oorlogstijd kan dit worden verlengd. Op grond van een *de facto*-noodtoestand, in 1998 afgekondigd maar nooit officieel opgeheven, is de Nationale Dienst in de praktijk van onbeperkte duur (EASO, 2019, p. 21, 33). Na de grensoorlog in 1998-2000 verkeerde het land officieel in een 'no war no peace situation', wat door het regime werd gebruikt om maatregelen zoals de onbeperkte duur van de Nationale Dienst te rechtvaardigen. Hoewel na de vrede met Ethiopië in 2018 deze uitdrukking niet meer werd gebruikt, zijn er evenwel geen indicaties dat de maatregelen die de 'no war no peace situation' met zich meebrachten zouden zijn versoepeld (EASO, 2019, p. 40). De eigenlijke duur van de Nationale Dienst varieert enorm. In sommige gevallen werden dienstplichtigen vrijgesteld na de wettelijk voorziene termijn van 18 maanden, maar velen blijven sinds de oorlog in 1998 in dienst. Dienstplichtigen weten niet wanneer ze zullen afzwaaien en een dienstplicht van tien tot twintig jaar is gebruikelijk (EASO, 2019, p. 38).

Alle dienstplichtigen moeten eerst een militaire training volgen en worden daarna toegewezen aan ofwel de militaire component onder het Ministerie van Defensie of aan een civiele taak onder één van de andere ministeries.

Er zijn geen cijfers bekend over de toewijzing van nieuwe dienstplichtigen tot de militaire of civiele component van de Nationale Dienst, maar een aantal factoren lijken een rol te spelen in de toewijzing tot één van beide. Zo lijken dienstplichtigen die na het twaalfde schooljaar gerekruteerd worden eerder aan de civiele dienst te worden toegewezen dan jongeren die voortijdig de school verlaten en door de lokale administratie of via een zogenaamde giffa (een grootschalige operatie waarin een gebied of dorp wordt afgegrensd en alle aanwezige personen worden gecontroleerd, EASO, Eritrea National Service, exit and return. Country Origin information Report, p. 30) worden gerekruteerd; blijken schoolresultaten een doorslaggevende rol te spelen en heeft de rurale bevolking meer kans om in de militaire component te worden gerekruteerd, terwijl kinderen van vrijheidsstrijders dan weer eerder aan de civiele component worden toegewezen (EASO, 2019, p. 25).

Dienstplichtigen die worden toegewezen aan de civiele component kunnen terechtkomen in Ministeries, zijnde nationale, regionale of lokale structuren of in scholen (Ministerie van Onderwijs), hospitalen (Ministerie van Gezondheid), rechtbanken (Ministerie van Justitie) of hotels en restaurants (Ministerie van Toerisme); nationale ontwikkelingsprogramma's in een van de bouwondernemingen of landbouwbedrijven onder controle van het PDJF of het leger en sommige rekruten kunnen worden tewerkgesteld ten behoeve van legercommandanten en kunnen taken krijgen in privébedrijven zoals goudmijnen. Er bestaat volgens de Zwitserse COI Dienst, auteur van het EASO rapport van 2019 geen betrouwbare informatie over de vraag of de dienstplichtigen in deze bedrijven behoren tot het leger of tot de civiele component van de Nationale Dienst. Wel wordt gesteld dat personen met een civiele dienstplicht leden blijven van de strijdkrachten (armed forces) en dat zij ten allen tijde terug kunnen worden opgeroepen voor het leger. Zij moeten om die reden af en toe deelnemen aan militaire trainingen.

De civiele component wordt vaak omschreven als gedwongen arbeid, de dienstplichtigen zijn ondergeschikt aan hun civiele werkgevers maar moeten klaar blijven voor mobilisatie en kunnen opnieuw worden toegewezen aan de militaire component (EASO, 2015, p. 40). De situatie van dienstplichtigen in de civiele component is beter dan deze van dienstplichtigen in de militaire dienst. Zij kunnen evenwel niet kiezen waar zij hun dienstplicht uitvoeren, het loon is te laag om van te leven en zij hebben geen toelating om naar het buitenland te reizen. Disciplinaire maatregelen zijn milder dan voor dienstplichtigen in militaire dienst maar de straf kan ook bestaan in arrestatie of toewijzing aan de militaire component. Bedrijven die eigendom zijn van de PDJF hebben hun eigen gevangenen.

De situatie van dienstplichtigen in de militaire component is veel erger dan de situatie van personen in de civiele component. De militaire commandanten hebben *quasi* onbeperkte macht over hun ondergeschikten en straffen voor gebrek aan discipline zijn vaak extreem hard en arbitrair, de meeste militaire eenheden hebben hun eigen gevangenen waar de omstandigheden zeer precair zijn. Sommige zijn ondergronds of in containers. Gevangenen zijn vaak overbevolkt met slechte hygiëne en medische verzorging en ontoereikend voedsel. Veel vrouwelijke dienstplichtigen worden slachtoffer van seksueel misbruik (EASO 2019, p. 38). Vrouwen worden vaak in de militaire component ingezet als koks, schoonmaaksters, persoonlijke assistent van een commandant of voor kantoorjobs maar ook in gevechtseenheden. Zij krijgen daarbij te maken met seksueel misbruik door hun directe oversten. Het seksueel geweld binnen de Nationale Dienst is waarschijnlijk ondergerapporteerd aangezien dit gestigmatiseerd wordt in de Eritrese maatschappij en oneervol is voor de familie. De commandanten beslissen op totaal arbitraire wijze over het toestaan of weigeren van verlof en sommige dienstplichtigen kunnen jarenlang hun families niet bezoeken.

Deserteurs en personen die de Nationale Dienst trachten te ontlopen worden actief opgespoord door de Eritrese autoriteiten op verschillende manieren. Zo kunnen militaire commandanten soldaten naar dorpen of huizen sturen om deserteurs op te sporen en worden deserteurs en dienstweigeraars opgespoord tijdens giffas. Dergelijke giffas worden toegepast als rekruteringsmethode. De personen die in het kader van een giffa worden meegenomen worden gewoonlijk eerst voor een aantal dagen of weken in de gevangenis opgesloten en vervolgens naar een kamp gestuurd voor militaire training. Deserteurs die worden gearresteerd door soldaten van hun eigen eenheid worden naar de commandant gebracht die beslist over verdere maatregelen. Deserteurs van de militaire en civiele component, personen die dienst trachten te ontlopen die worden gearresteerd tijdens huis-aan-huis zoektochten of tijdens een poging om het land te verlaten worden naar de gevangenis gestuurd, waar ze ondervraagd worden en aan foltering kunnen worden onderworpen. Als deserteurs terugkomen in hun militaire eenheid beslist hun commandant over verdere maatregelen, wat kan bestaan in bijkomende opsluiting in de gevangenis van de militaire basis waar ze opnieuw aan foltering kunnen onderworpen worden. Er is weinig informatie over de behandeling van deserteurs uit de civiele component al geven sommige bronnen aan dat zij na een gevangenisstraf worden overgeplaatst naar een militaire eenheid. Opsluiting gebeurt zonder enige vorm van toegang tot een rechter of advocaat, de duur van de detentie is volkomen arbitrair en de families van de betrokkenen worden ook vaak gestraft (EASO, 2019, p. 41, Amnesty International, 2013, p. 26-27).

Volgens de National Service Proclamation van 1995 zijn enkel personen die in de onafhankelijkheidsstrijd hebben gevochten en de (visueel) gehandicapte en geesteszieke personen volledig vrijgesteld (EASO, 2019, p. 31), waarbij moet worden opgemerkt dat deze vrijstellingen niet systematisch worden toegepast. Daarnaast worden ook zwangere vrouwen of vrouwen met een kind *de facto* vrijgesteld, hoewel dit in veel gevallen betekent dat zij zijn vrijgesteld van militaire dienst, niet van Nationale Dienst als dusdanig. Ook gehuwde vrouwen die geen moeder zijn of niet zwanger zijn worden vaak vrijgesteld van Nationale Dienst maar dit beleid wordt niet op consistente wijze toegepast. Andere *de facto*-vrijstellingen kunnen worden toegekend aan moslim-vrouwen uit rurale gebieden, leden van nomadische stammen en religieuzen zoals priesters, imams, nonnen en studenten in een religieuze opleiding. Zij die niet geschikt worden bevonden voor militaire dienst zijn weliswaar vrijgesteld voor het militaire programma maar zijn wel verplicht te dienen in de civiele dienst van de Nationale Dienst.

In 2012 werd de People's Army opgericht, waarin alle personen die formeel zijn vrijgesteld van Nationale Dienst een aantal dagen of weken per jaar dienst moeten verrichten. Deze entiteit is formeel geen deel van de Nationale Dienst maar de activiteiten van de People's Army zijn sinds 2015 verstrengeld met deze van het leger, onder meer via regelmatige "*refresher*" militaire trainingen samen met leden van de civiele component van de Nationale Dienst.

De VN Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea kwam in een rapport van 8 juni 2016 tot de conclusie dat Eritrese functionarissen betrokken zijn in een wijdverspreide systematische aanval tegen de burgerbevolking sinds 1991 en zich daarbij schuldig maken aan slavernij, opsluiting, gedwongen verdwijningen, marteling, andere onmenselijke handelingen, vervolging, verkrachting en moord sinds 2002. De Commissie hield bij de kwalificatie van de Eritrese Nationale Dienst als slavernij rekening met de onzekere juridische basis voor de Nationale Dienst en de Peoples Army; de arbitraire en onbeperkte duur van dienstplicht; het feit dat aanvragen tot vrijstelling systematisch werden geweigerd zonder enige uitleg of indicatie van de resterende duur van de dienstplicht, de gedwongen arbeid in bouwprojecten en voor privébedrijven waaraan dienstplichtigen worden onderworpen en het gebrek aan keuzevrijheid met betrekking tot de werkplaats, de beperkingen van de bewegingsvrijheid, de onmenselijke omstandigheden in de accommodaties waar dienstplichtigen worden ondergebracht, de foltering van en moorden op deserteurs, inclusief tijdens giffas, het verbod op het praktiseren van een religie en de impact op het gezinsleven (Human Rights Council, Detailed Findings of the commission of inquiry on human rights in Eritrea, A/HRC/32/CRP.1, 8 June 2016, p. 47-59). De VN Commissie kwam in 2016 ook tot de conclusie dat militaire dienstplichtigen kunnen beschouwd worden als leden van de civiele bevolking in de zin van misdaden tegen de menselijkheid omdat behalve in de periodes mei 1998 tot juni 2000 en 10 tot 12 juni 2008 Eritrea niet betrokken was in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in internationaal recht, waardoor het daarin gehanteerde onderscheid tussen strijders, niet-strijders en burgers niet van toepassing is.

Verder besloot de VN Commissie dat Eritrese functionarissen zich schuldig maken aan het misdrijf "opsluiting" op grootschalige en methodische wijze als een middel om onafhankelijk en kritisch denken te onderdrukken en angst te creëren bij de bevolking en dat militairen marteling gebruiken als straf en als middel om discipline op te leggen.

Beoordeling

Hierboven werd reeds opgemerkt dat een misdrijf tegen de menselijkheid een aanval in de zin van artikel 7(2)(a) van het Statuut van Rome veronderstelt, wat vereist dat daden vermeld in artikel 7(1) van het Statuut van Rome veelvuldig worden gepleegd in de context van een operatie; dat de operatie tegen de burgerbevolking is gericht en dat aangetoond is dat de operatie plaatsvond in het kader van een beleid van een staat of organisatie.

Dit is in het geval voor de Nationale Dienst in Eritrea. Uit de beschikbare landeninformatie zoals hierboven besproken komt immers duidelijk naar voren dat in de militaire component van de Nationale Dienst sprake is van verregaande beperking van de bewegingsvrijheid van de dienstplichtigen, marteling en disproportionele bestraffing van inbreuken op desertie of personen die de militaire dienst trachten te ontlopen en willekeurige disciplinaire maatregelen, dat dienstplichtigen onderworpen worden aan dwangarbeid in bouwprojecten in landbouw en als personeel worden ingezet in private ondernemingen of overheidsinstellingen ten behoeve van privépersonen of hogere officieren binnen de Nationale Dienst en dat de dienstplicht van onbeperkte duur is. Verder is zowel binnen de militaire als civiele component sprake van veelvuldig voorkomende verkrachting en seksueel geweld en totale willekeur bij het toekennen van verlof.

Er is dus wel degelijk sprake van het veelvuldig plegen van misdrijven opgesomd in artikel 7(1) van het Statuut van Rome, waaronder foltering en slavernij in het kader van een operatie. Het gaat daarbij onmiskenbaar om doelbewust regeringsbeleid dat gericht is tegen de burgerbevolking, vermits elke burger vanaf een bepaalde leeftijd verplicht is te dienen in de Nationale Dienst, de verplichte Nationale Dienst in zijn huidige vorm sinds jaren zowel in vredes- als in oorlogstijd wordt opgelegd en slechts drie beperkt omschreven categorieën burgers hiervan kunnen worden vrijgesteld. Daarmee is ook het grootschalige en georganiseerde karakter van de gewelddaden in het kader van de Nationale Dienst in Eritrea vastgesteld.

Verzoeker betwist op geen enkele wijze de analyse in de bestreden beslissing van de algemene kenmerken van de Nationale Dienst in Eritrea in het licht van de artikelen 7(1) en 7(2) van het Statuut van Rome. Hij brengt ook geen informatie of concrete elementen bij die een ander licht zouden werpen op de bovenstaande analyse en die zouden nopen tot een andere conclusie wat betreft de kwalificatie van de Nationale Dienst als een aanval tegen de burgerbevolking in de zin van het Statuut van Rome waarbij Eritrese functionarissen zich schuldig maken aan slavernij, opsluiting, gedwongen verdwijningen, marteling, andere onmenselijke handelingen, vervolging, verkrachting en moord sinds 2002, zoals de UN Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea in 2016 heeft besloten. Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de

Nationale Dienst dusdanig fundamenteel zou hervormd zijn dat de conclusies van de VN niet langer toepasselijk zouden zijn.

4.4. De aan verzoeker verweten uitsluitbare handelingen

Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid als persoon die tewerkgesteld was in het Eritrese leger.

Verzoeker had volgens de commissaris-generaal een verantwoordelijke functie en een coördinerende rol in het opsporen van gedeserteerde soldaten, die na opsporing aan foltering werden onderworpen en had ook de bevoegdheid om straffen uit te delen waardoor hij bijdroeg aan het systeem van verplichte militaire dienst in Eritrea.

Het is niet betwist dat verzoeker eerst als soldaat voor het EPLF in de onafhankelijkheidsoorlog vocht tussen 1986 en 1990, en vervolgens tot 2020 en zijn vertrek uit Eritrea voor het Eritrese leger werkte in het militaire ziekenhuis in Barentu (NPO I, p. 10). Wel wordt door verzoeker betwist dat hij militaire dienst verrichtte in het militair ziekenhuis waar hij werkte na de onafhankelijkheid tot aan zijn vertrek uit Eritrea in 2020, zoals de commissaris-generaal aanneemt op basis van zijn verklaringen over zijn verantwoordelijkheden en bevoegdheden in die periode. Volgens hem was hij toegewezen aan de burgerlijke sectie van defensie (NPO I, p. 13).

Zoals hierboven reeds toegelicht is de militaire dienst in Eritrea onderdeel van de Nationale Dienst, die ook een civiele component omvat. Het onderzoek naar verzoekers individuele verantwoordelijkheid voor en betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid dient te gebeuren in het licht van deze specifieke context.

Nu wordt aangenomen dat het systeem van verplichte Nationale Dienst in Eritrea als slavernij moet worden gekwalificeerd, wordt hierna ingegaan op verzoekers functie en bevoegdheden in het militaire ziekenhuis waar hij werkte.

4.5. De individuele verantwoordelijkheid van verzoeker

4.5.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als minderjarige in het Eritrese leger werd ingelijfd en dat hij na zijn verwondingen opgelopen als soldaat in de onafhankelijkheidsoorlog, actief bleef in een militair ziekenhuis tot zijn vertrek uit Eritrea in 2020, waar hij volgens zijn verklaringen verantwoordelijkheid droeg voor een groep van 50 soldaten. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid in het kader van zijn rol binnen de Nationale Dienst, waarbij, zoals blijkt uit het voorgaande, het onderscheid tussen de militaire en civiele component van geen belang is.

4.5.2. De commissaris-generaal is van mening dat “verzoeker een leidinggevende functie had in het systeem van slavernij waaraan burgers die hun militaire dienst vervulden werden onderworpen”. Zij komt tot dit besluit op basis van de vaststelling dat verzoeker als leider van een ganta bestaande uit drie verschillende mesre-eenheden onder meer de bevoegdheid had om straffen uit te delen en aan soldaten verlof toe te kennen en te verlengen waardoor hij er mee voor zorgde dat de mensen die onder hem werkten in een oneindige onwettelijke dienstplicht tewerkgesteld werden met het risico op detentie en foltering. Daarbij wordt in de bestreden beslissing gewezen op (1) het gegeven dat verzoeker de namen van soldaten die onder zijn bevoegdheid te laat terugkwamen van hun verlof, doorgaf aan de administrator van de afdeling, wetende dat de betrokkenen een gevangenisstraf kregen; (2) dat hij een giffa coördineerde in 2013 of 2014 waarbij een persoon werd opgepakt en verzoeker op de hoogte was van het feit dat personen die na desertie werden opgepakt naar de militaire gevangenis werden gebracht, waar zij een risico liepen op foltering wat ook blijkt uit landeninformatie over die periode en (3) dat hij binnen zijn functie de capaciteit had om straffen op te leggen aan de soldaten onder hem. Het wordt daarbij weinig geloofwaardig geacht dat hij dertig jaar als leidinggevende zou hebben gefunctioneerd maar nooit iemand op een dergelijke manier zou hebben gestraft, terwijl zijn collega's dit wel deden te meer nu hij verklaarde dat in die periode veel soldaten deserteerden en uit de landeninformatie blijkt dat dienstplichtigen door de opleiders en officieren regelmatig onderworpen worden aan foltering en mishandeling onder meer wegens ongeoorloofde afwezigheid. Daarnaast is de commissaris-generaal van mening dat verzoekers poging om zichzelf te profileren als een leidinggevende die veel medelijden had met de personen onder hem en steeds in de clinch lag met zijn oversten omdat hij de soldaten als vrienden behandelde niet strookt met de hoge functie die hij bekleedde, het feit dat hij nooit uit zijn rang werd gezet en de coördinerende taken die hij kreeg. Omwille van zijn functie wordt het niet geloofwaardig geacht dat hij elk individu dat gezocht werd hiervan zou hebben ingelicht. De commissaris-generaal komt op basis van deze elementen tot de conclusie dat verzoeker een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het systeem van slavernij waaraan dienstplichtigen werden onderworpen en hij door zijn handelen gedeserteerde soldaten heeft blootgesteld aan (minstens) een zeer reëel risico op buitensporige bestraffing en foltering.

4.5.3. Verzoeker legde geen stukken neer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, ook niet met betrekking tot zijn carrière en activiteiten als soldaat in het Eritrese leger en in het militaire ziekenhuis waar hij na de onafhankelijkheidsoorlog ging werken. De Raad is dus, net zoals de commissaris-generaal, enkel aangewezen op verzoekers verklaringen hierover tijdens de twee persoonlijke onderhouden en de toelichting van verzoeker ter terechtzitting. Daaruit blijkt het volgende.

Voor de onafhankelijkheid was verzoeker assistent mesre commander en in 1992 werd hij mesre commander tot 1996. Hij werd pas in 1996 ook in de rang van mesre commander benoemd, maar voordien had hij wel de verantwoordelijkheid op basis van zijn ervaring.

Na de onafhankelijkheid en tot aan zijn vertrek werkte hij vanaf 1996 tot 2020 in het militaire hospitaal. In noodgevallen konden ook burgers er een beroep op doen (NPO I, p. 6). Verzoeker omschrijft zijn taak in het militair hospitaal als een logistieke functie. Hij moest erop toezien dat er voedsel en kleren waren voor de zieken, dat de vrachtwagens met voedsel werden gelost en dat het voedsel naar het magazijn werd gebracht. Hij stelt dat hij deel uitmaakte van de *“burgerlijke sectie van defensie”* na de onafhankelijkheid. Hij droeg geen wapen toen hij voor het ziekenhuis werkte als gevolg van zijn verwondingen en hij kon daar ook geen promotie krijgen. Verzoeker verklaart, gevraagd welke rang hij had op dat moment dat hem de rang van korporaal werd aangeboden maar dat hij dit heeft geweigerd omdat hij een aanvraag had gedaan voor demobilisatie en daardoor zonder rang in dienst is gebleven. Hij verklaart verder dat er *“voordien in de strijd geen rang was voor niemand”* en dat hij nooit leider is geweest van een mesre, een ganta of een hayli en dat *“In de burgerlijke afdeling van defensie was er geen soort van Ganta, Mesre of zo iets. Die van de infanterie”* (NPO I, p. 13). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met de verklaring van zijn zoon dat verzoeker een mesre leider was, verklaart verzoeker: *“Ja en dat is wat ik bedoel toen ik zei dat ik een korporaal kreeg. Een korporaal is een verantwoordelijkheid, een rang. En mijn functie was een verantwoordelijkheid. En dat is? Als je het militair ziet, is het een mesre commander”* (NPO, p. 19). Daarna gevraagd wanneer hij mesre leider werd, antwoordt verzoeker *“Dat was vroeger, 92 of 93. En telde die graad nog toen u in het ziekenhuis werkte? Ja, en daarom was mij functie in het ziekenhuis van defensie, als een leider van een aantal mensen, tot 50 mensen. Dat is anders dan bij de infanterie”* (NPO I, p. 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart hij dat hij in het militaire ziekenhuis met ongeveer 50 collega's samenwerkte en hen taken gaf, dat die 50 mensen onderverdeeld waren in drie mesre die één ganta vormden en dat hij dan de leider was van de anta (gNPO II, p. 8). Ganta en haili zijn, zoals mesre, benamingen van eenheden binnen het Eritrese leger. Een haili omvat 100 soldaten, geleid door luitenanten, een ganta, 30 soldaten en een mesre 10 tot 12 soldaten (EASO, Country of Origin Information Report – Eritrea. Country Focus, p. 33).

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij consequent verklaard heeft dat zijn taken eerder logistiek georiënteerd waren en zijn werk eerder een civiele dienst was en geen effectieve militaire dienstplicht en volhardt in zijn verklaringen hierover. In de bestreden beslissing wordt hieraan geen geloof gehecht omdat hij verklaarde de leiding te hebben gehad over 50 soldaten en ook bepaalde militaire taken vervulde. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar steeds verwees naar zijn rol in het militaire ziekenhuis als een louter logistieke en initieel ontkende ooit leider van een mesre, ganta of haili te zijn geweest maar uiteindelijk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat hij wel degelijk de leiding had over een ganta in het militaire ziekenhuis en dat de 50 soldaten verdeeld waren over drie mesre's en dat hij op basis van zijn mesre graad die hij in 92 of 93 kreeg deze verantwoordelijkheid kreeg in het militaire ziekenhuis. Bovendien verklaarde hij dat het militaire ziekenhuis waar hij werkte eerst een deel was van Kor 161 en *“later werd het een ziekenhuis van het front”* wat volgens verzoeker betekent *“een ziekenhuis van defensie (..)”* (NPO I, p. 13).

4.5.4. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat de Nationale Dienst een militaire en civiele component kent. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die aan de civiele component zijn toegewezen onder meer in ziekenhuizen van het Ministerie van Gezondheid kunnen terechtkomen (EASO, 2015, p. 39), ziekenhuizen onder het Ministerie van Defensie worden daarbij evenwel niet vermeld. Verzoeker verklaarde ook een oud-strijder te zijn geweest die gewond raakte in de oorlog en niet langer geschikt was om wapens te dragen, wat eventueel een toewijzing aan de civiele component zou kunnen verklaren. Artikel 13 van de National Service Proclamation van 1995 bepaalt immers dat personen die niet geschikt zijn voor militaire dienst vrijgesteld zijn van het militair programma maar wel verplicht zijn in de civiele component te dienen (EASO, 2019, p. 31). Het gegeven dat verzoeker in een militair ziekenhuis werkte en op basis van zijn vroegere graad van mesre er een verantwoordelijke functie kreeg en de leiding had van een ganta en dat hijzelf onder de leiding stond van dokters, die zelf militairen waren, doet evenwel eerder vermoeden dat dit kaderde binnen de militaire component van de Nationale Dienst.

Wat er ook van zij, zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker aan de civiele component van de Nationale Dienst zou zijn toegewezen na zijn verwondingen, wat hij lijkt te impliceren, dan nog kan de Raad niet om de vaststelling heen dat verzoeker zelf aangaf dat hij de leiding had over een ganta en 50 soldaten onder zijn leiding had, dat hij de bevoegdheid had om verlof te geven, de namen van soldaten die niet op tijd terugkwamen van verlof doorgaf aan zijn oversten en de coördinatie van één giffa op zich heeft genomen

waardoor minsten een gedeserteerde persoon werd opgespoord. Ook zijn verklaring ter terechtzitting dat hij geen rang had in het militaire ziekenhuis doet hieraan geen afbreuk.

Daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de civiele aard van zijn functie blijkt verzoeker in elk geval niet te betwisten dat hij bepaalde verantwoordelijkheden had voor een groep van 50 soldaten en zich ook in een machtspositie bevond aangezien hij verlof kon toestaan en diegenen die te laat kwamen moest rapporteren. Er kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker als oud-strijder van de onafhankelijkheidsoorlog een zeker aanzien had.

Bijgevolg is de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, niet overtuigd van verzoekers verklaring dat hij in werkelijkheid uit het Eritrese leger weg wilde maar dat hem geen demobilisatie werd gegund. Uit de hoger besproken landeninformatie blijkt immers dat verzoeker zowel op basis van zijn verleden als strijder in de onafhankelijkheidsoorlog (artikel 12 National Service Proclamation of 1995, EASO, 2019, p. 31) als omwille van zijn medische ongeschiktheid als gevolg van zijn verwondingen tijdens diezelfde oorlog in beginsel in aanmerking kwam om te worden vrijgesteld van nationale dienst. Verzoeker verklaarde enkel in 1994 en 2004 stappen te hebben ondernomen om vrijgesteld te worden (NPO II, p. 7). De landeninformatie geeft weliswaar aan dat de vrijstellingsgronden niet consequent werden en worden toegepast, maar dit kan niet verklaren waarom verzoeker gelet op zijn verleden en persoonlijke omstandigheden slechts twee keer een aanvraag zou hebben gedaan, indien hij in werkelijkheid niet langer in dienst wou blijven. In elk geval heeft verzoeker geen blijk gegeven van grote vastberadenheid bij zijn pogingen om vrijgesteld te worden.

Verzoeker gaf verder zelf aan dat anderen die in onafhankelijkheidsoorlog vochten, zoals verzoeker, werden vrijgesteld (NPO II, p. 7). Gevraagd waarom zij wel werden vrijgesteld en verzoeker niet, verklaart hij *“Wat kan ik zeggen, omdat ze dat niet wilden?. Omdat ik niet was gehoorzaam”* (idem) en gevraagd waarom hij niet werd vrijgesteld op medische gronden: *“ik wilde het, ik wilde het maar ik kon dat niet krijgen, ook van mijn bazen. Ze wilden mij daar onder hen blijven dienen. Hoe kwam het dat uw bazen u onder hen wilden? Ik weet het niet zeker, maar omdat ik een goede verhouding had met mijn collega's onder mij, maar niet tegen mijn bazen boven mij. En soms maakte hen dat kwaad denk ik”* (idem). Dat verzoeker gedwongen zou zijn geweest in het leger te blijven omdat hij niet gehoorzaam was, valt moeilijk te rijmen met het feit dat hem wel werd toegestaan als leider van een ganta met 50 soldaten in het militair ziekenhuis te functioneren, en zijn verklaring dat hij een pass permit om te reizen kon krijgen naar Tesseney, terwijl dat voor zijn soldaten onder hem altijd geweigerd zou worden omdat het niet toegestaan was er naartoe te reizen. Hij verklaart in dit verband dat de reden waarom hij een pass permit naar Shilalo kreeg, toen hij het land verliet, was dat ze toen niet dachten dat hij zou vertrekken en hij zei dat hij naar een trouwfeest ging van een vriend in Shilalo en dat hij wel een pass permit zou krijgen voor Tesseney, terwijl dit voor anderen niet toegestaan was, *“door mijn lange staat van dienst in het leger, denken ze niet dat ik zoals de jongeren het land zou verlaten. Ik werd niet verdacht om het land te verlaten”* (NPO II, p. 18). Indien verzoeker daadwerkelijk zou verplicht geweest zijn om na de onafhankelijkheidsoorlog in het leger te blijven omdat hij ongehoorzaam was, en om die reden ook in 2008 twee maanden zou zijn opgesloten, en naar eigen zeggen ook opdrachten weigerde, is het weinig aannemelijk dat hij toch een pass permit kreeg omwille van zijn lange staat van dienst en er geen rekening zou gehouden worden met de mogelijkheid dat hij het land zou verlaten. Bovendien verduidelijkt verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nadat hij een overzicht had gegeven van zijn carrière binnen het Eritrese leger dat hij altijd als een soldaat in het leger heeft gewerkt *“geen nationale dienst”* (NPO II, p. 4). Het gegeven dat verzoeker niet in het kader van de Nationale Dienst gedurende drie decennia bij het Eritrese leger actief was is een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij tegen zijn wil in het leger bleef na de onafhankelijkheid.

Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, en op geen enkele wijze concreet betwist in het verzoekschrift, zijn er verschillende elementen in verzoekers verklaringen die ernstig doen twifelen aan de beweerde slechte verhouding van verzoeker met zijn oversten. Zo werd al gewezen op het gegeven dat hij een pass permit kreeg maar wordt in de bestreden beslissing ook verder nog terecht aangehaald dat hij verklaarde goed overeen te komen met H., zijn overste die hij beschouwde als zijn jongere zoon (NPO II, p. 17), dat hij nooit werd overgeplaatst, dat hij jarenlang als gantaleider functioneerde en dat hij nadat hij gedurende twee maanden in 2007 en 2008 zou zijn opgesloten omdat hij de soldaten niet genoeg controleerde en er deserteurs waren (NPO I, p. 18) blijkbaar ook zonder enig probleem dezelfde functie en taken als gantaleider mocht uitoefenen. Uit dit alles blijkt alles behalve een groot wantrouwen ten aanzien van verzoeker en de manier waarop hij zijn taken als gantaleider binnen het militaire ziekenhuis uitoefende. Integendeel lijkt verzoeker na de beweerde opsluiting in 2008 in elk geval nog 12 jaar tot tevredenheid van zijn oversten te hebben gefunctioneerd. Bovendien deserteerden twee kinderen van verzoeker en verlieten zij Eritrea voor zijn eigen vertrek in 2020, maar had dit blijkbaar geen enkel gevolg voor de positie van verzoeker in het militaire ziekenhuis. Verzoekers verklaring ter terechtzitting dat de Eritrese overheid hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn overtuigt niet. Gelet op het gegeven dat verzoeker een oud-strijder van de onafhankelijkheidsoorlog was en leider van een ganta met 50 soldaten, is het in het licht van de Eritrese context weinig aannemelijk dat dit zonder meer jarenlang onder de radar zou gebleven zijn.

Voorts is het weinig geloofwaardig, zoals de commissaris-generaal in de bestreden terecht motiveert, dat verzoeker dertig jaar de leiding had over 50 soldaten in het militaire ziekenhuis maar dat hij nooit gevangenisstraffen zou hebben opgelegd aan de soldaten waarvoor hij verantwoordelijk was. Verzoeker verklaart immers dat hij deze soldaten moest controleren en onder meer nagaan of zij terugkwamen naar het leger na een verlofperiode. Hij zag hoe collega's "zoals ik" mensen straffen, zoals het graven van grond, een arbeidsstraf of als het om ergere vergrijpen ging brachten ze hen naar militaire gevangenissen, maar bij hem gebeurde dat niet verklaart hij (NPO II, p. 11). Verzoeker verklaart zelf dat in de periode 2010 tot 2015 desertie vaak voorkwam (NPO II, p. 13) en verzoeker werd door zijn oversten onder druk gezet om streng te controleren. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker al die tijd geen straffen zou hebben opgelegd, noch dat het nooit voorkwam dat een soldaat die verlof had gekregen, niet terugkwam omdat hij een goede band had met de soldaten die onder hem stonden zoals hij beweert (NPO II, 11, 12-13). Zoals hierboven reeds uiteengezet worden dienstplichtigen door hun directe oversten vaak onderworpen aan disproportionele straffen en zelfs mishandeling en foltering ook voor minder zware inbreuken op de interne regels die van kracht zijn. Er kan daarbij redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker als leider van een ganta wist welk soort straffen personen die te laat of niet terugkwamen na hun verlof te wachten stonden.

Verzoeker voert geen ernstig verweer tegen de vaststellingen die hierover worden gedaan en de conclusies die eraan worden verbonden in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich immers louter tot het volharden in en citeren van een deel van zijn verklaringen en stelt verder enkel dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij probeerde zijn collega' te helpen door hen niet onmiddellijk aan te geven bij zijn oversten indien zij niet tijdig terugkeerden van verlof. Dat hij de namen pas zou doorgegeven hebben na een week neemt niet weg dat hij deze personen alsnog rapporteerde en dat hij wel degelijk wist wat de gevolgen hiervan konden zijn. Verzoeker gaat er met dit betoog ook aan voorbij dat verzoekers verklaringen dat hijzelf nooit straffen zou hebben uitgedeeld of dat het nooit voorkwam dat soldaten waarvoor hij verantwoordelijk was gedurende dertig jaar, deserteerden of te laat van verlof terugkwamen niet geloofwaardig zijn. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat een ander licht zou kunnen werpen op bovenstaande analyse.

Zoals hierboven reeds aangehaald is niet vereist dat de verzoeker de uitsluitbare handeling zelf heeft gesteld om individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de menselijkheid vast te stellen. Een concrete betrokkenheid bij een dergelijk misdrijf of het aanzetten tot of anderszins deelnemen op een intentionele en bewuste wijze aan een dergelijk misdrijf volstaat als materieel en moreel element. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij een coördinerende rol speelde bij een giffa in 2013 of 2014 die resulteerde in de arrestatie van één persoon. Verzoeker verklaart hierover dat er opdracht werd gegeven om 50 deserteurs terug te halen, dat voor de giffa drie mesres werden ingeschakeld die elk hun taken hadden en dat uiteindelijk twee mensen hem thuis gearresteerd hebben en naar de militaire gevangenis gebracht (NPO II, p. 11). Verzoeker stelt dat hij bij die actie niet bij elk huis langsging maar dat zijn taak erin bestond de drie mesre's te coördineren (NPO II, p. 11). Naast zijn gewone taken als leider van de ganta was verzoeker dus actief betrokken als coördinator bij een giffa die leidde tot de arrestatie en opsluiting van een persoon. Verzoeker coördineerde de drie mesre's bij de giffa zodat hij wel degelijk deelnam aan de giffa die uiteindelijk resulteerde in de arrestatie van een gedeserteerd soldaat. Dat hij vooraf gedeserteerde soldaten waarschuwde en hen opdroeg hun huis te verlaten zodat zij niet konden gevonden worden, zoals hij ook in het verzoekschrift opmerkt, doet geen afbreuk aan het feit dat hij de giffa coördineerde. Naast zijn rol als leider van de ganta in het militaire ziekenhuis, wat onder meer impliceerde dat hij verlof kon toestaan en straffen kon opleggen, heeft verzoeker dus ook door de coördinatie van een giffa deelgenomen aan een actie die resulteerde in de opsluiting van een deserteur in een militaire gevangenis. Zoals hierboven uiteengezet blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat gedeserteerde soldaten in Eritrea frequent aan onmenselijke behandeling en foltering in gevangenissen onderworpen werden.

Tenslotte wordt niet betwist dat verzoeker zich bewust was van de gevolgen van de handelingen die hij stelde als leider van de ganta en hier ook kennis van had. Evenmin wordt concreet betwist dat verzoeker intentioneel handelde. Zoals reeds aangehaald maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na de oorlog tegen zijn wil als gantaleider actief bleef in het militair ziekenhuis. Verzoeker kwam immers in aanmerking om vrijgesteld te worden na de onafhankelijkheidsoorlog maar deed naar eigen zeggen slechts twee aanvragen daartoe met een tussenperiode van tien jaar. Door zijn jarenlang functioneren als leider van een ganta in een militair ziekenhuis heeft verzoeker onmiskenbaar meegeholpen aan de instandhouding van het systeem van de Nationale Dienst en dus aan de slavernij, marteling en gevangenneming in de zin van artikel 7(2) van het Statuut van Rome waaraan dienstplichtigen in dit systeem worden onderworpen.

Verzoeker was in het militaire ziekenhuis van Barentu, dat onder het Ministerie van Defensie viel, als leider van een ganta verantwoordelijk voor 50 soldaten met de bevoegdheid verlof te geven en straffen op te leggen en de verplichting inbreuken op de verlofregeling aan zijn oversten door te geven. Om de uiteengezette redenen kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zelf nooit straffen uitdeelde en dat de soldaten waarvoor hij verantwoordelijk was nooit deserteerden of te laat terugkwamen van verlof.

Er zijn dus ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker handelingen gesteld heeft waardoor soldaten een risico liepen te worden onderworpen aan buitensporige bestraffingen en foltering. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de Nationale Dienst in Eritrea moet worden gekwalificeerd als een aanval tegen de burgerbevolking in de zin van het Statuut van Rome waarbij Eritrese functionarissen zich schuldig maken aan slavernij, opsluiting, gedwongen verdwijningen, marteling, andere onmenselijke handelingen, vervolging, verkrachting en moord sinds 2002. Bijgevolg heeft verzoeker een wezenlijke bijdrage geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid, waaronder slavernij, foltering, en gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht gepleegd binnen het systeem van de Nationale Dienst in Eritrea.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker een actieve rol speelde in de uitvoering van essentiële aspecten van de Nationale Dienst en daarbij moet vastgesteld worden dat hij misdaden tegen de menselijkheid, met name, slavernij, foltering en gevangenneming minstens faciliteerde en zich bewust was van de gevolgen die dit zou hebben voor de dienstplichtigen in kwestie. Gezien de specifieke rol die verzoeker daarbij speelde als leider van een ganta, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij daarbij een substantiële bijdrage leverde. Bijgevolg moet worden nagegaan of er specifieke verschoningsgronden in hoofde van verzoeker kunnen worden aangenomen waardoor de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker bij de gepleegde misdaden tegen de menselijkheid wordt opgeheven.

Volgens artikel 33 van het Statuut van Rome ontheft het feit dat een persoon een misdrijf heeft gepleegd in uitvoering van een bevel van een regering, of een (militaire of civiele) overste, deze persoon niet van strafrechtelijke verantwoordelijkheid tenzij drie cumulatieve voorwaarden vervuld zijn: (1) de persoon had een juridische verplichting om orders van een overste op te volgen; (2) de persoon wist niet dat het bevel onwettig was en (3) het bevel was niet manifest onwettig. Artikel 33 (2) van het Statuut van Rome bepaalt evenwel dat bevelen om genocide of misdaden tegen de menselijkheid te begaan manifest onwettig zijn.

In casu werd vastgesteld en niet betwist dat slavernij en foltering in het kader van de Nationale Dienst in Eritrea als een misdaad tegen de menselijkheid moeten beschouwd worden, dat deze werden uitgevoerd toen verzoeker leider van een ganta was en bijdroeg aan de instandhouding van het systeem van Nationale Dienst in Eritrea. Bijgevolg kan verzoeker zich niet beroepen op het feit dat hij slechts orders van zijn oversten of de regering uitvoerde (zie EASO, Judicial Analysis, p. 114-115).

In geval van uitsluitbare handelingen is het bovendien niet noodzakelijk dat een medeplichtige de intenties van de hoofdverantwoordelijke deelt om medeplichtigheid vast te stellen. Er is bijgevolg aangetoond dat verzoeker handelde met de vereiste intentie en kennis van de uitsluitbare handelingen (*mens rea*) en zich bewust was van de gevolgen ervan voor de dienstplichtigen in kwestie.

5. Inzake de subsidiaire bescherming dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden. Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”* Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van dezelfde feiten dient verzoeker ook te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog wijst op het niet-terugleidingsadvies in de bestreden beslissing, het EASO rapport van 2019 citeert met betrekking tot de behandeling van terugkeerders en stelt dat verzoeker niet terug kan keren naar Eritrea aangezien dit een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad volstaan met erop te wijzen dat door het niet-terugleidingsadvies de commissaris-generaal uitdrukking heeft gegeven aan haar mening dat verzoeker niet kan verwijderd worden naar zijn land van herkomst en dat de bestreden beslissing als dusdanig ook geen verwijderingsmaatregel is, zodat zijn betoog niet dienstig is.

Het gegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen door de commissaris-generaal werden erkend door de commissaris-generaal verplicht haar geenszins tot het uitvoeren van een proportionaliteitstoets met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoeker wanneer zij de toepassing van de uitsluitingsclausules met betrekking tot verzoeker onderzoekt en daartoe besluit. Het gezins- en privéleven van verzoeker is niet relevant voor het onderzoek naar en de beoordeling van verzoekers verantwoordelijkheid voor uitsluitbare handelingen en kan dan ook niet tot een andere conclusie leiden.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tygrinia machtig is. Verzoeker werd ook geconfronteerd met de mogelijkheid van uitsluiting gelet op zijn profiel en kreeg de kans zijn opmerkingen hierbij te formuleren (NPO II, p. 19-20). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker moet worden uitgesloten van internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken,
K. POLLET,	rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS